

Vojtech
Beniczky

Hrobové ticho

SLOVENSKÉ
KRIMI

MARENČIN PT

hrobové ticho

Vojtech Beniczky

**hrobové
ticho**

MARENČIN PT

Copyright © Vojtech Beniczky, 2022
© Marenčin PT, spol. s r. o., Bratislava, 2022
Jelenia 6, 811 05 Bratislava
marencin@marencin.sk www.marencin.sk
Cover © Marenčin Media, 2022
Design © Marta Blehová, 2022
938. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-569-0930-0 (viaz.)
ISBN 978-80-569-0931-7 (ePDF)
ISBN 978-80-569-0932-4 (ePub)

Félix dnes ešte nemal žiadneho zákazníka. Namiesto nočnej služby sa mohol radšej poriadne vyspať. Lenže potreboval peniaze. Každá tržba bola lepšia než nič. Aj mizerná. Ak sa chcel vyhrabať z bahna, nemohol čakať so založenými rukami na zázrak. A okrem toho to nemohol predvídať. Vedel však, čo ho čaká a neminie. Požadujú od neho splatenie celého dlhu. Všetko do posledného centa. Čas už vypršal, so žiadnymi novými výhovorkami neuspeje.

Cez okno zaparkovaného auta cival do tmavej vyludnenej noci. Padal slabý dážď. Uvedomoval, si, že príde o svoj taxík, ktorý ho doposiaľ živil. Aj keď, ani to na splatenie starých dlhov nebude stačiť. Ale aspoň nateraz uhasí oheň, čo rozdúchal. Kým nepríde ničivý požiar. A možno sa stane zázrak a on vyhrá v lotérii, prebehlo myslou zúfalému Félixovi. Pripomenulo mu to, že musí skontrolovať tiket.

V živote urobil niekoľko zlých rozhodnutí. Medzi nimi aj požičiavanie si peňazí od nesprávnych ľudí. Samozrejme, vedel, aké to je nebezpečné. No o jednu strechu nad hlavou ho už exekútori pripravili. Nemohol dopustiť, aby sa to zopakovalo. Nijaká banka ani jeho známi by mu nepožičali. Musel podstúpiť to riziko. Požičal si od úžerníka.

Kedysi veril, že so svojou kapelou spraví diery do sveta. Peniaze sa mu mali sypať z vypredaných koncertov, predaných nosičov a odmien za taniemy. Nič také sa nestalo. Posratý rock and roll. Posratý hazard. Posraté drogy. Taký životný štýl človeka skôr či neskôr pripraví nielen o majetok, ale aj o zdravý úsudok.

Félix býval nádejným hudobníkom. Večierky s kapelou boli zo začiatku

skvelé. Ženy mu samy padali do postele a cítil sa byť výnimočným. Neskôr do toho prišli drogy, vyskúšal asi všetky a vôbec nepocítoval závislosť. Hocikedy by s tým dokázal skoncovať. Ak by chcel.

Potom ho vyrazili z kapely. No nepovažoval to za životnú tragédiu, aj tak si v nej pripadal nedocenený. Založil si vlastnú kapelu a kvôli počiatkovej investícii dokonca obmedzil bývanie. No aj napriek tomu ho čoskoro postihli finančné suchoty. Boli to pre neho ťažké časy. Prišiel takmer o všetko a opustila ho aj žena. Pravdou je, že pri všetkých tých povinnostiach mu nezostával čas venovať sa ešte aj rodine. No bola to od nej rana pod pás. A to ešte nebolo to najhoršie.

Darina si po rozvode začala s automechanikom, ktorý im opravoval autá. Félix zostal celkom sám. Sotva sa zmohol na malú garsónku na periférii. Často nemal peniaze ani na jedlo a zaspával hladný. Napokon si musel priznať, že hudba ho neživí.

Chvíľu jazdil na kamióne vo firme bývalého svokra, ale ten ho vyhodil. Bolo treba platiť alimenty na dvojčiky, to si vyžadovalo stály príjem. Finančnú situáciu sa rozhodol riešiť hazardom. Zo začiatku to ako-tak fungovalo a chvíľu bol aj v pluse. Kým celkom nestratil zdravý úsudok a nezačal riskovať príliš veľké sumy. Práve vtedy si prvýkrát požičal od úžerníka. Vlastne ani nemal prehľad, koľko si požičal. Niekedy vtedy si uvedomil, že ani drogy už nemá pod kontrolou. A zrútil sa mu celý svet.

Jeho život bol v troskách, na krku mal podivných ľudí, ktorým bol dlžný nemalé peniaze. Ale našiel v sebe vnútornú silu, vďaka ktorej mu svitla nová nádej. Rozhodol sa zmeniť od základov svoj život. Liečenie z neho spravilo lepšieho človeka. Zbavilo ho všetkých zlozvykov vrátane fajčenia obyčajných cigariet. Následne ho zaradili do resocializačného procesu. Niekoľko mesiacov tvrdo pracoval na píle a zarobil peniaze na nové auto. Po návrate domov sa zamestnal ako taxikár, toto mesto poznal vskutku dokonale. Všetko sa začalo na lepšie obracať. Lenže dobehli ho staré dlhy a začali sa nové problémy.

Nedokázal načas platiť výživné na deti. Chcel si ich brať k sebe na víkend, no hanbil sa pozrieť ich matke do očí. Začal splácať dlh, ktorý mu narástol, kým sa liečil zo závislostí. Išlo to pomaly, párkrát sa pohrával s myšlienkou, že znovu začne s hazardom. Našťastie, vábeniu pekla odolal. Aj keď nie úplne.

S jedným kolegom taxikárom, zhodou okolností tiež hudobníkom, ktorý takisto súrne potreboval peniaze, skúsili spoločne šťastie v lotérii. Takmer neškodné stávkovanie, ktoré sa žrebuje dvakrát do týždňa. Spolu vyberali čísla a každú stredu a nedeľu zúfalo čakali, či sa na nich usmeje šťastie. Možno to predsa len raz vyjde, hovorieval si Félix. Hneď potom začne tráviť veľa času so svojimi deťmi.

Nevychádzalo to. Bola to iba falošná ilúzia, ktorou po celý čas klamal sám seba, až to zašlo príďaleko. Lenže ak to nevyjde ani dnes, bude zle. Veľmi zle. Vlastne veľmi zle je už teraz. Toho úžerníka prestalo baviť čakanie. Alebo lepšie povedané, nebavia ho nízke splátky. Odkázal mu, že ich považuje skôr za urážku než za seriózne splácanie.

Volal mu jeho poskok. Podľa hlasu nepríjemný chlap bez zmyslu pre humor. Pôsobil zákerne. Ešte predtým mu navrhol aj iné riešenie, to však musel odmietnuť. Nedokázal by sa viac pozrieť na seba do zrkadla, ak by na to pristal. Ocitol sa v začarovanom kruhu. Týmto tempom by trvalo celé roky, kým by všetko splatil. Ibaže toľko času mu nedajú. Zajtra bude nútený predať svoje auto. Ani to však nebude stačiť a bez taxíka to bude ešte ťažšie. No naďalej bude nútený splácať dlh chlapovi, ktorého nemožno oblafnúť. Jeho poskok by ho vypátral aj na opačnej strane zemegule.

Mestu už niekoľko dní hrozilo, že ho zaplaví voda z Dunaja. Félixovi napadlo, že by mohol z jedného brehu rieky na druhý prevážať zákazníkov na čln. Ten idiotský nápad ho rozosmial. Odbočil k čerpacej stanici, aby si kúpil energetický nápoj. Zvykol si ich kupovať pred službou v potravinách, ale po tom výhražnom odkaze na to celkom zabudol. Povedal mužovi, že zajtra bude po nočnej. Ako keby to malo nejaký význam, na pokojný spánok môže zabudnúť tak či tak. Odvezie auto do bazáru a stretne sa s ním.

Félix si pretrel oči. Ako nočný taxikár nemôže pôsobiť ospanlivo, keď bude mať zákazníka. Pozrel na svoje náramkové hodinky. Už je dávno po žrebovaní. Možno sa mu podarí zistiť, aké dnes vyžrebovali čísla. Na čerpacej stanici sa zdržal len chvíľu. V momente, keď vychádzal zamyslený z predajne, všimol si, že niekto stojí pri jeho taxíku.

„Niekam vás odveziem?“ opýtal sa muža v čiernych džínsoch a tmavej plátennej bunde.

„Dobre,“ odpovedal muž.

Cudzinec, pomyslel si Félix ešte pred tým, než mu uvidel do tváre. Slovák by odpovedal inak, to sa počas svojej krátkej kariéry taxikára naučil. Dovtedy si také detaily nevšimával. Vnímaval len hudbu, ženy, drogy a automaty. A presne to ho priviedlo do tejto šlamastiky.

Mužovi bolo ťažké uhádnuť vek. Podlhovastú tvár mu lemovali ostré črty, mal tmavšiu pokožku a husté obočie. Bol mlčky. Nechal sa odviezť pre túto nočnú hodinu na nezvyčajné miesto. Obzvlášť pre cudzinca. Ale ľudia často robia zvláštne veci a mnoho cudzincov je tu už prakticky doma.

Félix spoznal za život veľa čudákov. Keď boli zákazníci zhovorčiví, tak sa im prispôbil. Keď boli ticho, s radosťou mlčal s nimi. Tak ako teraz. Jeho myseľ naplno zamestnávali vyžrebované čísla, ktoré mu nadiktovala predavačka na čerpacej stanici. Ak by nemal zákazníka, už by si dávno tie prekliate čísla overil. Možno je toto jeho posledná zákazka.

Biely taxík smeroval po moste do Petržalky. Ponad hrôzostrašne pôsobiaci Dunaj, ktorý vyzeral, že sa čo nevidieť vyleje. Zastal pri odbočke na hrádzu. Len na skok od bufetu, kam sa chodia občerstviť športovci. A len na skok od Dunaja, ktorý má na petržalskej strane viac možností zaplavovať svoje okolie.

Félix skľzol unaveným pohľadom na taxameter a prečítal zákazníkovi sumu.

Tmavovlasý štíhly muž ako keby zaváhal. Potom siahol do vnútorného vrecka a Félix očakával, že sa v jeho ruke zjaví peňaženka. Naučil sa podľa nich odhadnúť klienta. Nielen jeho možnosti, ale aj štedrosť. Samozrejme, že boli aj výnimky, no v zásade sa mohol spoľahnúť na pravidlo – najlepšia peňaženka je nenápadná. Z peňaženiek, ktoré vyzerali príliš luxusne, málokedy padali peniaze ako perie v kuríne. A ešte horšie to bolo so starými ošúchanými peňaženkami. Félix sa v tichosti pripravoval na to, čo muž vytiahne z vrecka.

Ten pohľad ho ochromil. Pri pohľade na malý lesklý revolver mu na čelo vystúpili kropaje potu a rozutekali sa mu po nehybnej tvári. Neposlúchali ho však ruky, nedokázal si tie prekliate kvapky utrieť.

Muž s revolverom pôsobil odhodlane. Vystrel cez neho voľnú ruku a otvoril dvere na strane vodiča. Potom vytlačil Félix z auta, neprestajne pritom naňho mieril.

Félix spadol na asfalt a rozbil si lakeť. Bol taký zaskočený vývojom situácie, že si najskôr ani neuvedomil, prečo sa mu to deje. Až po tom páde mu došlo, že to asi nebude bežný prepad. Tomuto chlapovi iste nejde o jeho mizernú tržbu. Vtedy pochopil, čo je vo veci. Pichlo ho pri srdci.

Hodinky ukazovali nula pätnásť. Deň, keď mal splatiť dlh, sa iba začal. To je ale rýchlosť, preletelo mu myslou. S hrôzou v očiach hľadel na chladnokrvne pôsobiaceho muža. Premkol ho strach. Strach, ktorý Félixovi bránil vstať zo studenej zeme. Napokon sa o to aspoň pokúsil. On predsa nie je žiaden zbabelec. Konečne v sebe našiel silu aj odvahu vyjednávať.

„Ak si tu kvôli môjmu dlhu, tak ja zaplatím. Predám svoj taxík a prinesiem peniaze. Ešte dnes. Odkáž to šéfovi,“ rozhovoril sa vystrašeným hlasom.

Muž neodpovedal. Félix mu vyčítal z očí odhodlanie ublížiť mu. Zo zeme nehybne sledoval revolver v jeho ruke. V duchu sa modlil, aby z neho nevyšiel výstrel. Na viac sa v tej chvíli nezmohol.

Vďaka mesačnému svitu bolo celkom dobre vidieť. Muž vystúpil z auta a veľmi rýchlo sa presunul k Félixovi. Na chvíľu zaváhal. Potom sa rozohnal a začal ho kopať do hlavy.

Prvé kopance Félix ešte vnímal. Napočítal do šesť. Kryl si hlavu rukami, ktoré odrazu začali fungovať. Obranný mechanizmus je prirodzená vlastnosť, ktorú človek objaví, až keď ju naozaj potrebuje. Život, ktorý Félix donedávna žil, ho o tom neraz presvedčil. Nebol na seba vždy hrdý, ale tie skúsenosti boli na nezaplatenie. Preto ani nemal zbraň ako niektorí taxikári. Cítil sa natoľko skúsený a ošľahaný vetrom, že mu to pripadalo zbytočné. Vedť nakoniec aj tak zo všetkého vždy nejako vyklučkuje.

Teraz pochopil, že sa prepočítal. Myslel na svoje deti. Na to, ako málo sa im venoval. Nikoho iného nemal. Chcel ešte stihnúť stať sa lepším rodičom, než akých mal v detstve on. Otca videl naposledy ako osemročný a matka mala svoje hudobné idoly, ktorým venovala vždy viac pozornosti, ako sa na kultúrnu referentku patrilo. Na syna jej už nezostával čas. Tak to zostalo až do jej predčasnej smrti pred desiatimi rokmi.

Kopance čiernych špicatých topánok s tvrdou podrážkou naďalej neúnavne dopadali na jeho hlavu. Niektoré údery vykryl rukami, iné však prenikli na nechránené miesta. Začalo sa mu zahmlievať pred očami. Strácal vedomie. Už nevnímal, čo sa okolo neho deje. Uvedomoval si len vietor,

ktorý ho unášal. Zdalo sa mu, že sa pohybuje bez vlastného pričinenia. Bol to oslobodzujúci pocit. Potom ucítil mocné chladné objatie. Nedalo sa odmietnuť. Podvolil sa mu.

Neznáma sila, ktorá ho doposiaľ unášala, náhle pominula. Už tu bol len on a studená zablatená voda. Nikto iný. Nebolo už cesty späť.

Mestskí policajti kontrolovali, či nejakých výrastkov po prehýrenej noci nezaviedla do nebezpečnej zóny zvedavosť, aby si zblízka natočili na kameru rozbúrený Dunaj. Zrazu k ich služobnému autu pribehol zmätený chlap. Bezdomovec. Vymenili si veľavravné pohľady. Napokon sa na služobnom aute predsa len stiahlo okienko. Na bezdomovca boli namierené dva odmerané pohľady.

„Po-podťe!“ skríkol vychudnutý bradatý muž v špinavom, otrhanom oblečení, ukazujúc prstom pravej ruky k brehu Dunaja.

„Kam máme ísť?“ opýtal sa mladší z dvoch mestských policajtov, nevšímajúc si, kam ukazuje bezdomovec. Sústredil sa hlavne na zadržiavanie dychu, aj keď tento tak veľmi nesmrdel.

„Tam! K-k vode!“ odvetil rozrušene.

„Upokoj sa a povedz nám, o čo tu ide,“ vyzval bezdomovca starší mestský policajt s vážnou tvárou.

„Je tam mŕ-mŕtvola!“ zajakával sa bezdomovec.

Už o tridsať sekúnd sa mestským policajtom, túžiacim po bezproblémovej zmene v teple služobného auta, naskytol hrôzostrašný pohľad. V štrku na brehu neďaleko od hrozivo pôsobiaceho Dunaja ležalo na chrbte telo mŕtveho muža s dokaličenou tvárou.

„A jé jé. Ten je teda poriadne doriadený. A stavím krk, že ho niekto surovo dobil na smrť. Zdá sa, že je mŕtvy už niekoľko hodín, a nevyzerá to, že zomrel tu,“ nahlas uvažoval starší mestský policajt pozorujúc pritom tvár vystrašeného bezdomovca.

„Vy-vytiahol som ho z vody,“ odpovedal bezdomovec previnilo. „Ne-nevedel som... Ch-Chcel som mu len po-pomôcť.“

„Nevidel si vo vode krv?“ namietal mladší mestský policajt vyčítavo a švihol pohľadom k hladine Dunaja.

„Ja-ja ne-neviem.“

Bezdomovec sa triasol od strachu. Porozprával im, že najskôr videl biele auto a chcel ísť k nemu bližšie. Pamätal si, že na streche malo tabuľku taxi. Ale zľakol sa, keď...

Presne v tejto chvíli ho starší mestský policajt zastavil gestom ruky. Vyzval ho, aby hovoril pekne postupne a začal tým, kde videl to auto.

„Kú-kúsok od-odtiaľto na š-štrku.“

„Sedel v ňom niekto?“

„N-nie“

„A čoho si sa zľakol?“

Vysvetlil, že potom sa to auto z ničoho nič pohlo a zmizlo medzi stromami pod asfaltovou cestou. Strašne ho to vydesilo. Rozbehol sa preč a zastavil sa, až keď zbadal vo vode telo toho chlapa.

„Povedz, čo presne si v tom aute videl,“ vyzval ho muž v uniforme.

„Nič,“ odpovedal. Potom dodal, že ho videl ísť dolu kopcom a počul strašidelný výkrik. No auto bolo prázdne.

„Strašidelný výkrik,“ zopakoval mladší mestský policajt pochybovačne. „Radšej nám ukáž to auto.“

Bezdomovec pokrčil plecom. Ukázal na miesto, kde auto stálo, a povedal, že to bolo kúsok od vody. Potom zopakoval, že sa samo rozbehlo dole kopcom. Nevedel však povedať, kde zastavilo, len kývol hlavou smerom k starému lesu.

„Volám centrálu. Ty choď s ním, ale nič tam nechytajte. Ja tu zostanem, kým prídu posily,“ rozhodol starší mestský policajt a pozrel na mŕtvolu.

„Tak poďme,“ vzdychol mladší kolega. To, že tento bezdomovec skoro vôbec, teda až na závan alkoholu, nezapáchal, považoval za jediné pozitívum dňa. Všetko ostatné bolo na hovno.

Tibor Kinský bol práve na ceste do práce, keď mu zazvonil mobil. Telefónát z oddelenia mu zmenil plány. Nenadchlo ho, že ho znovu poslali k prípadu.

Nebolo celkom namieste hovoriť o mieste činu. Hladina vody rýchlo stúpala. Potom rieka zaplavila celý breh aj neďaleký les. Možno sa to stalo

tu, to budú musieť zistiť, povedal si v duchu Tibor a vybral sa za znepokojeným hlúčikom ľudí.

Dozvedieť sa niečo od mladého mestského policajta nebolo jednoduché. Očividne nemal situáciu pod kontrolou. Potom sa Tibor márne pokúšal ťahať informácie od silno rozrušeného bezdomovca Ruda. Tibor z ich roztržky pochopil, že muž odmietol vojsť s mestským policajtom do lesa. Mal panický strach z toho, čo ho tam čaká. Bál sa vydať po stope auta, o ktorom bol presvedčený, že ho odniesli temné sily.

„Konečne je tu!“ zvolal starší muž v uniforme od auta mestskej polície.

Tibor sa k nemu obrátil. Už na pohľad skúsený mestský policajt konzultoval situáciu cez vysielacčku. Z kriminálky ho tri razy ubezpečili, že ich ľudia sú už na ceste, no dlho nikto neprichádzal. Dostali príkaz urobiť aspoň zopár fotografií a vziať mŕtvolu za ruky a nohy a rýchlo ju odtiahnuť pred ničivou vodou do bezpečia. Až potom dorazili uniformovaní policajti.

Teraz konečne prišiel prvý detektív. Muž so šedinami na sluchách a takmer detskou tvárou bez vrások ukončil hovor a vybral sa za ním. Od neho Tibor získal prehľad o tom, čo sa tu od skorého rána udialo. Keď si to značil do zápisníka, potil sa pritom.

Tibor prežíval svoje najťažšie životné obdobie. Problémy sa naňho valili zo všetkých strán v profesijnom aj v súkromnom živote. Uvedomoval si, že bola chyba riešiť to alkoholom. Začalo sa to pár pohárikmi koňaku večer pred spaním, kým nevedel, aký dopad na neho bude mať malér z posledného prípadu.

Išlo o prvú vraždu, ktorú vyšetroval. Bol vtedy na oddelení nový. Všetci jeho nadriadení dobre vedeli, že hlavný podiel niesol niekto iný. Plnil predsa len pokyny. Napriek tomu hodili vinu na neho. Odvtedy sedel len v kancelárii. Dnes ho znova privolali do terénu. Dostal druhú šancu. Bol odhodlaný sa s prípadom popasovať najlepšie, ako vedel.

K hlúčiku ľudí za policajtnou páskou sa pridali bezradne pôsobiaci kriminalistický technik. Inokedy zhovorčivý holohlavý šesťdesiatnik bez slova rozhodil rukami. Pozorujúc okolie Tibor pochopil, ako to v skutočnosti bolo s tou druhou šancou. Tohto prípadu sa nik iný nechcel ujať.

Obďaleč si všimol súdneho lekára. Keď k nemu kráčal, videl, že aj on sa mračí. Išlo o vyšportovaného muža, ktorý vôbec nevyzeral, že si čo nevi-

dieť škrtne šesť krížov. Niektorí jeho kolegovia to pripisovali tomu, že sa s partiou nadšencov vždy na Silvestra otužoval v Dunaji.

Dnes Vavřík hľadel na riekú nevlúdny pohľadom. Utriel si zarosené úzke okuliare v striebornom ráme do malej bavlnenej handričky. Potom pristúpil bližšie k telu obeť.

„Tie odtlačky na tvári na pohľad vyzerajú ako od podpätkov pánskych topánok. Ale na podrobnú správu si ešte počkáš.“

Tibor si pri pohľade na znetvoreného muža nahlas vzdychol. Vlastne mu vyhovovalo, že ho prestali nasadzovať na nové prípady a nechali ho prehrabávať sa v starých nevyriešených vraždách, pri ktorých nikto neočakával, že ich odrazu vyrieši práve on.

Teraz sa díval na telo, z ktorého by sa dvíhal žalúdok aj ostrieľanejším kolegom. Ale mohol si za to sám. Už dávno mal požiadať o preradenie na iné miesto. Než začal kariérne rásť, mal v podstate pokojný život.

Pracoval na okresnej kriminálke a žil životom starého mládenca. Potom sa zasnúbil s ctižiadostivou študentkou. To ona ho začala tlačiť k vyšším ambíciám. Preto Tibor rozposlal prihlášky na oddelenia s vyšším stupňom dôležitosti. Teda to boli jej slová, on sa cítil dostatočne dôležitý už na okresnej kriminálke. Nové miesto mu behom niekoľkých mesiacov úplne zmenilo život.

Zlyhanie vo vyšetrovaní vraždy niesol Tibor ťažko. Domov chodil neskoro v noci a čoraz častejšie z neho páchol chľast. Po práci si zašiel na pár pohárikov koňaku, ale určite nebol alkoholik. No jeho snúbenicu prestalo baviť márne čas s niekým, kto ani nemá ozajstné méty v živote. Jedného dňa si zbalila svoje veci a odišla na ročný študijný pobyt do Belgicka. Zo dňa na deň a bez rozlúčky.

Poháriky s koňakom vystriedalo pitie rovno z fľaše. Dni mu splývali. Potom mu zaklopala na dvere bývalá kolegyňa z okresnej kriminálky. Pre Paulu mal vždy slabosť. Po čase opäť pil z pohárika. Dlhú mlčky sedeli ďaleko od seba. No po pár koňakoch si to rozdali priamo na pohovke.

Tibor zostal zmätený. Dovtedy bol presvedčený, že Paula sa mu pripletla naspäť do života len preto, aby mu z neho urobila peklo. Pod maskou súkromnej detektívky. Ako z nejakého lacného trileru.

Práve ona prvá spochybnila výsledky jeho vyšetrovania. No na to, čo sa udialo na jeho pohovke, nemal žiadne vysvetlenie. Záhada hodná ďalších

fľašiek koňaku. Odvtedy sa s Paulou nevideli a Tibora dodnes pravidelne pobolievala z alkoholu hlava.

Teraz Tibor Kinský zahnal ťaživé úvahy a bývalú kolegyňu s dlhými svetlými vlasmi vytesnil z hlavy. Tento prípad si už nemôže dovoliť posrať. Odhodlane sa poobzeral okolo seba. Z práve zaparkovaného auta vystúpil vyšetrovateľ a vykročil do príjemného slnečného počasia bez jedinej dažďovej kvapky. Tibor sa mu vydal oproti.

Paula Santorisová sa snažila priučiť žurnalistike. Od rána sa preklikávala článkami na internete. Robila to celé roky, v živote prečítala nespočetne veľa článkov, no teraz sa stala jednou z tých, čo ich píše. Myslela si, že to zvládne bez problémov. Zrazu cítila veľkú zodpovednosť.

Na jej pracovnom stole, vedľa počítača, ležal vysoký pohár s tyčinkami. Nepokojne vyťahovala jednu po druhej, až kým všetky slané dobroty nezjedla.

Ústrednou témou boli povodne, ktoré hrozili hlavnému mestu, čím sa momentálne zaoberal asi každý novinár v meste. Paula si so záujmom obzerala fotografiu s vrecami s pieskom, ktorá dokonale vystihovala vážnosť situácie. K fotografiám mala odjakživa vzťah. Dalo by sa povedať, že po detektívnej práci, ktorej sa v minulosti venovala najintenzívnejšie, bolo práve fotografovanie jej najobľúbenejšou pracovnou činnosťou. Isté obdobie sa ním živila.

Uvažovala, že by mohla zájsť do mesta a zhotoviť zopár záberov na hrozivo sa plniaci Dunaj. Lenže oveľa väčšmi ju zaujímali témy z iného súdka. Chcela sa prezentovať ako expert na kriminalistiku. Vlastne zopár malých článkov už mala napísaných a už aj oslovila redakcie.

Od práce ju mierne vyrušovali úvahy nad jej osobným životom. Má tridsaťštyri a ak si nedá pozor, zostane na ocot, uvažovala často v svojom prázdnom byte. Paula však až taká opatrná, čo sa mužov týka, nebola. Len pred niečo vyše mesiacom sa vyspala s jedným, pri ktorom opatrnosť veru vôbec nefungovala. Tibor bol zároveň aj bývalý kolega z kriminálky a pravdou je, že sa to nestalo prvý raz. Odvtedy sa nevideli, aj keď najmenej desaťkrát vyhľadala jeho číslo v mobile, no nikdy nestlačila zelené tlačidlo.

Namiesto toho chodila na tréningy, vozila sa hore-dole po meste a po-

čúvala hudbu. Paula si uvedomovala, že aikido, ktoré ovládala celkom obstojne, v kombinácii s jazdou na motocykli a k tomu jej rockerský výzor podstatne znižujú šance nájsť si muža snov. Možno aj preto posledné priame vyznanie lásky dostala od ženy. To ňou takisto dosť zamávalo.

Edita sa počas uplynulého roka stala jej najlepšou kamarátkou. Spolu pátrali po zločincoch a z času na čas po večeroch popíjali tequilu. Sexuálna orientácia kamarátky nebola pre Paulu prekážkou. Zmenilo sa to, keď jej tá prejavila svoje city. „Zmenilo“ je možno prehnaný výraz. V každom prípade s tým vôbec nerátala. Azda niekedy na začiatku ich priateľstva sa na túto možnosť v duchu pripravovala a chystala si výhovorky. Postupne nadobudla presvedčenie, že nič také nehrozí. Určite nie je Editin typ.

A nielen jej. V Paule dlhšie silnel pocit, že už nie je atraktívna. Nikto, kto by za to stál, jej už dlho neprejavil náklonnosť. Poslednou kvapkou bolo, keď sa ju chystal zviazať šeredný alkoholik. Obézny advokát, ktorého spoznala, keď sa naposledy snažila objasniť vraždu. Bola tým prípadom úplne posadnutá, vôbec nedbala na riziká. Keď sa vystrábila z autonehody a pomohla polícii nájsť vraha, odrazu znovu našla sebaistotu.

Vtedy bez hlbšej úvahy zazvonila pri dverách Tiborovi – detektívovi, ktorému obrátila vyšetrovanie naruby. Vyspali sa spolu. Opäť po čase. Zase len jediný raz. Odvtedy pociťovala ešte väčšiu osamelosť. Tlmiť ju dokázala jedine prácou, ktorá ju skutočne bavila. Odrazu v nej skrsol nápad, ako spojiť tému, ktorá ju zaujíma, s aktuálnym stavom mesta. Za oknom bolo príjemné slnečné počasie, ideálne na prechádzku.

Tibor znovu myslel na Paulu. Na jej vôňu. Na bozky a nežné dotyky. V noci nespal ani tri hodiny, mohli za to najmä včerajšie udalosti. Premietali sa mu dokola ako katastrofický film. Dlhو do noci premýšľal nad prípadom. Najskôr ho ráno privolali k na smrť dobitému telu muža. Skôr ako by zistili podrobnosti, mestskí policajti museli mŕtvolu premiestniť pre hroziacu záplavu. A k tej aj prišlo. Prv než na miesto nálezu dorazil nielen on, ale aj policajní technici, súdny lekár, vyšetrovateľ a dvaja narýchlo privolaní operatívni pracovníci.

V bezpečnej zóne v spoločnosti dvoch mestských policajtov a rozrušeného bezdomovca Ruda sa neveriacky prizeral, ako voda z Dunaja v okamihu spláchla všetky stopy z pravdepodobného miesta činu.

Tým sa problémy ani zďaleka neskončili. Mimoriadne dramatické bolo pátranie po bielom taxiku, o ktorom hovoril Rudo. Auto zmizlo pod hladinou a ani hľadanie hasičov a dobrovoľných záchranárov neprinášalo úspech. Až keď na kraji zaplaveného lesa pod vplyvom slnka mierne klesla hladina, tak sa v mútnej vode zalesklo niečo biele posádke vojenského vrtuľníka, ktorý bol do pátrania takisto zapojený.

Tibor ešte nikdy nebol súčasťou takej veľkej policajnej akcie. Teraz jej velil. Bolo to ako sen, z ktorého sa túžil prebudiť. Lenže nesníval. Bola to realita a on mal skutočný a veľmi náročný prípad. Musel sa prioritne zaoberať tým, čo bolo dôležité pre vyšetrovanie. Predovšetkým ich zaujímala identita mŕtveho muža, ktorý pri sebe nemal žiadne doklady. Mali však taxík.

Jeho majiteľ nedvíhal telefón a nebol ani doma. Teraz musel Tibor uro-